

tajemnica pandory

czubkiem języka kreśli miękkie, jak krajobraz lub enter,
i twarde, jak nawierzchnia lub prawo lub reneta;
wymawia otwarte, jak morze lub pytanie
i zamknięte, jak niektóre miasta, powietrzne przestrzenie i sklep naprzeciwko.

dopiero co uchyliła puszkę krtani, sama nie wie czemu.
lecz teraz śmiało wydobywa te, co są jak wybuch wulkanu, i tamte ciasne,
zwarte, choć sama zwarta przecież nie jest, raczej jak ciasto,
w którym za dużo wody, raczej jak piasek, który płynie.

sprawdza rękami na swoich i cudzych ustach. szybują
w ciepłym strumieniu powietrza i lot i let i yalx i elle i allt
– mówię – krzyczy – mówię językami ludzi i aniołów, a nad moją głową
unoszą się płomyki spółgłosek. to znak. znak od –

powiedz!

– czy piękne jest to drżące er, to nosowe en i em, czy oddaje wystarczająco
moją wibrującą naturę? i skoro otwarte miesza się z zamkniętym,
a twarde z miękkim, czy na zawsze pozostaną już
nieokreślona?